

Tid til et nyt paradigme! Fra 68'ernes fortid til humanismens fremtid, af Peter Møller

Med stort ståhej kræves der at vi lytter, og adlyder: "Menneskeheden ødelægger planeten!" skråles der. "Vores CO₂-udslip overopheder kloden på uigenkaldelig vis! Og alle videnskabsmænd er enige – nu er tiden til handling kommet! Ikke at handle uomgæeligt og stadigvæk at stille spørgsmål er komplet amoralsk og absolut forkasteligt!" Men er dette nu også sandt? Er det ikke muligt, at man kunne tage fejl? Og hvis nu man tog fejl, ville det virkelig være første gang i historien, at hele nationer, med uhyrlige konsekvenser til følge, var frygtelig galt på den ideologisk – ja, sågar hele civilisationer? Ville det da ikke være bedre en stund endnu på modig vis at stille de ubehagelige spørgsmål, også selvom det kræver at vi svømmer imod strømmen? Og i så fald at de ovenstående påstande var forkerte, at forstå hvad årsagen var, der førte til dette skævvredne verdenssyn?

Dette, samt en langt mere videnskabelig og fascinerende forståelse af naturen selv, og menneskets rolle i denne, er det, som det efterfølgende vil handle om.

Modeller som ikke kunne forudse

Så, til at begynde med, hvorfor er det egentlig at klimamodellerne aldrig rammer rigtigt? [Se grafikken ovenover. U.S. House Committee on Science, Space & Technology 29 Mar 2017 Testimony of John R. Christy Professor of Atmospheric Science, Alabama State Climatologist University of Alabama in Huntsville. Beskrivelsen er fodnote 1A]

Den øverste kurve er gennemsnittet af 102 klimamodellers

forudsigelser; de to nedre grafer er egentlige målinger taget, henholdsvis, af vejrballoner og satellitter. Henrik Svensmark, som arbejder på DTU, og som har bevist et fascinerende forhold mellem skydannelse og kosmisk stråling, bemærkede for nyligt, at modellerne uden CO2-faktoren rent faktisk ligger temmelig tæt på de egentlige målinger [1B].

I figur 2 [beskrivelsen i 1C] ser vi modellerne både med (rød) og uden (blå) faktoren af drivhusgasser, vist sammen med temperaturmålingerne (grå). Man kan se, at modellerne uden drivhusgasserne faktisk ligger relativt tæt op af de egentlige målinger, hvorimod modellerne med faktoren af drivhusgasser næsten altid viser for varme temperaturer.

Hvis man i fodbold ville blive ved med at skyde så skævt ville træneren nok på et tidspunkt hive én til side og foreslå, at man prøver en anden sportsgren. Men vores miljøvenlige politikere og andre "eksperter" synes, at deres præcision er mere end god nok til at kvalificere dem til superligaen! Ja, i følge disse dommedagsklimaprofeter ville ikke engang en kat – med sine ni liv – kunne have overlevet sin egen undergang lige så ofte som menneskeheden har gjort dette i de sidste årtier.

Hér er blot et par eksempler fra et imponerende CV: Life Magazine, 1970: "Om et årti vil dem, som bor i byerne være nødsaget til at bære gasmasker for at overleve luftforureningen... I 1985 vil luftforurening have reduceret mængden af sollys, som når Jorden, til det halve..."

("In a decade, urban dwellers will have to wear gas masks to survive air pollution...by 1985 air pollution will have reduced the amount of sunlight reaching earth by one half...")

Washington Post, 1971: "Vedvarende emissioner over fem til ti år kunne være tilstrækkeligt til at udløse en istid." ("Sustained emissions over five to ten years, could be

sufficient to trigger an ice age.")

Newsweek, 1975: "Den centrale kendsgerning er, at... Jordens klima synes at blive køligere." ("The central fact is that... the earth's climate seems to be cooling down.")

Men som det ufejlbarlige, moralske kompas, de bryster sig af at repræsentere, svingede de så fra stik nord til stik syd: Associated Press, 1989: "FN-embedsmand forudser katastrofe: ...Hele nationer kunne blive udslettet fra Jordens overflade på grund af stigende havvandstand, hvis ikke global opvarmning er vendt inden år 2000."

("U.N. OFFICIAL PREDICTS DISASTER: ...[E]ntire nations could be wiped off the face of the earth by rising sea levels if global warming is not reversed by the year 2000.")

The Miracle Planet, 1990: "Madagascar vil stort set være væk i fem år medmindre der sker noget. Og i øjeblikket sker intet." ("Madagascar will largely be gone in five years unless something happens. And nothing is happening.")

Michael Oppenheimer, Miljøets Forsvarsfond (The Environmental Defense Fund), 1990: "I år 1995 vil drivhuseffekten lægge Nordamerikas og Eurasiens kerneområder øde med en forfærdelig tørke, hvilket vil medføre ødelagte afgrøder og fødevareoptøjer... Det mexicanske politi vil anholde ulovlige amerikanske indvandrere, som strømmer til Mexico for at søge arbejde som landarbejdere." ("By 1995, the greenhouse effect would be desolating the heartlands of North America and Eurasia with horrific drought, causing crop failures and food riots... The Mexican police will round up illegal American migrants surging into Mexico seeking work as field hands.")

CNN, 2001: "Om ti års tid vil de fleste af de lavtliggende atoller omkring Tavalus' ni øer i det sydlige Stillehav være dækket af vand, idet den globale opvarmning forårsager havvandstandens stigning." ("In ten years' time, most of the low-lying atolls surrounding Tuvalu's nine Islands in the

South Pacific Ocean will be submerged under water as global warming rises sea levels.”)

Alexandria Ocasio-Cortez fra Repræsentanternes Hus i USA, MLKShow, 2019: ”Verden vil ende om 12 år, hvis ikke vi gør noget ved klimaforandringerne.” (“...[T]he world is going to end in 12 years if we don’t address climate change.”)

Alle disse, mildt sagt, ikke helt korrekte forudsigelser har selvfølgelig ikke gjort dem mindre selvsikre – hvorfor nu også det? – og med fast overbevisning erklærer de deres hellige krig mod verdens CO₂-syndere. Man mindes om hekseforfølgelserne i Den Lille Istid – brændt på bålet for at have forårsaget det radikale temperaturfald! Den eneste forskel fra i dag er, at der dengang var en betydelig temperaturforandring – bevirket af solens daværende ringe aktivitet kaldet ”Maunder-Minimum”. Det er det der sker, når man ikke går videnskabeligt til værks!

Vi bør måske her indskyde at de ofte citerede ”97% af alle videnskabsfolk, som støtter teorien om menneskeskabte klimaforandringer” er en sofistisk fordrejning af virkeligheden. De såkaldte ”97%”, som stammer fra et studie af John Cook, er en sammensætning af ca. 12.000 forskellige videnskabsartikler om klimaet. Deraf behandler omkring 8.000 af disse ikke tesen om menneskeskabte klimaforandringer og indgår således ikke i statistikken [2]. I resten af artiklerne støtter knapt 3.000 af dem kun implicit tesen om menneskeskabte klimaforandringer [3]. Der er herunder også mange, som blot antager tesen som sand, og beskæftiger sig med de logiske følger af denne ”sandhed”, for eksempel artikler om mulige økonomiske konsekvenser. Udover dette inkluderes sågar artikler fra videnskabsfolk, som ikke støtter tesen om menneskeskabte klimaforandringer; for eksempel studier fra den israelske videnskabsmand Nir Shaviv, som i 2018 blev inviteret ind i det tyske parlament for at vidne mod tesen[4]. Studiet om de ”97%” er ikke en statistisk analyse – det er politisk sofisme – og det ville gøre verden godt, hvis man ikke blev

ved med at gentage den.

Men hvis det hele er så forkeret, hvor kommer så denne udbredte fundamentalistiske dommedagsholdning fra? Hvordan er det muligt, at verdens befolkninger og regeringer kan være så skrækkelig galt på den? Og, før vi kommer til dette, hvad er de antagelser der ligger til grund for et så forskruet billede af menneske og natur?

To billeder af naturen

Hvad, altså, er den naturforståelse, som vores miljøromantikere aggressivt prædiker, og hvormed de kræver at have patent på selve naturens egne love? De mener, at naturen er i en fuldstændig perfekt, om end skrøbelig, balance med sig selv; en balance nøje vedligeholdt over hundreder af millioner af år, som hvert eneste levevæsen spiller en uundværlig rolle i at opretholde: en præcis, afstemt harmoni. Men nu træder mennesket frem, og med vold ødelægger det denne søde idyl! Landbrugets og husdyravlens imperialistiske ekspansion, industriens larm og støj, videnskabens unaturlige forståelse af naturens mystik, rumfartens nedbrydning af grænserne lagt fast fra naturens egen side; alle disse bringer nu det fine, kunstneriske urværk ud af balance, og ruinerer Moder Naturs møjsommelige arbejde!

Men svarer dette syn til naturen selv, som den erkendes, når vi studerer dens historie? Eller beskriver det ovenstående billede måske nærmere en psykologisk projicering af den fantasifyldte romantikers skizofrene og skrøbelige sindstilstand, hvis opretholdelse konstant trues af videnskabens virkelighed?

Betragter vi naturens udvikling over millioner af år, må vi hurtigt fastslå at der, langt fra en balance, her er tale om en stadig voksende "ubalance". Den harmoni – som man med rette kan imponeres af – er ikke en slags "perfekt akkord", men i stedet nærmere en Bach-lignende komposition af konstant

udvikling og transformation. Forandring og bestræbelse mod forbedring – dvs. evolution – synes naturens egentlige lov. Organismers individuelle eksistens er vigtig, kun for så vidt at de bidrager til evolutionens overordnede udvikling; og det faktum at naturen har været villig til at ofre 80-90% af alle arter indtil nu, hvis dette betød fremskridt for helheden, er et bevis derpå [5]. Fremskridt synes hér at betyde en stigning i evnen til at kunne transformere omgivelserne, således at disse kan understøtte højere former for liv. Dette ses for eksempel i den konstante forøgelse af organismers metabolisme over hundreder af millioner af år. Ikke tilpasning, men transformation af miljøet og ekspansion af livs egen virke er livets grundlov.

Med denne udvikling – fra havets dyb til landjord og luft – følger også et andet karakteristikum: indeslutningen af omgivelsernes egenskaber i organismen selv. Da der endnu kun fandtes encellet liv dybt i Jordens have, var celledeling ensbetydende med en ny organisme. Men med livets udvikling kunne dette pludselig finde sted inde i organismen selv, og muliggjorde dermed et væld af nye organismer. Dog havde disse livsformer ingen motoriske egenskaber – ingen lemmer som kunne bevæge dem – og de fragtedes her og der af havets strømme. Over tiden udvikledes finner og hale, og de blev nu i stand til selv at bestemme deres færd. Deres æg, som ingen skaller havde, kunne relativt let interagere med havets miljø og befrugtedes først efter at de var lagt. Som liv bevægede sig op på land, blev dette havmiljø ligeså indesluttet i organismerne selv, beskyttet af en stærkere overflade. Æggene fik hårde skaller og marinemiljøet indesluttedes i deres indre; befrugtningen fandt nu også sted inde i organismerne selv. Indtil fremkomsten af pattedyr var temperaturen reguleret af miljøet; denne blev nu også indesluttet i organismen selv, og ikke blot befrugtningen, men fostrets udvikling fandt sted inde i organismen.

 Eksempel på overgang af livsformer fra havet til landet:

Tiktaalik roseae, en overgangsform ("manglende link") mellem muskelfisk og terrestriske hvirveldyr fra Øvre Devonian i Nordamerika. (Billede: Nobu Tamura email:nobu.tamura@yahoo.com http://spinops.blogspot.com/, CC BY-SA 4.0 via Wikimedia Commons)

Vi ser over tiden altså – igen – ikke en stigende tilpasning til miljøet, men tværtimod en voksende uafhængighed, kombineret med en forøget transformation og dominans af liv over dets miljø. Med menneskets indtræden på evolutionens scene, synes den ultimative indeslutningsproces at have indtruffet: selve evolutionsprocessen selv blev nu indesluttet i én art, som kunne forøge sin forandring af omverdenen uden at være tvunget til først at vente på biologiens videreudvikling. Det var som om hele denne "klassiske" komposition opsummeredes i temaets sidste gentagelse, der implicit bærer med sig, ikke blot kompositionens samlede potentiale, men også dennes dybeste og sande betydning.

Menneskets videnskab og teknologiske kunnen er altså ikke det mindst, men derimod det mest naturlige – en refleksion af livs primære, ontologiske eksistens: evolutionens fremskridt. At stoppe denne, at kræve at et givent stadie må bevares for altid – også selvom dette kan synes nok så smukt – ville være det samme, som at forbyde J.S. Bach at komponere i mere end én toneart.

Et frygteligt argument

"Men", vil vi nu høre en stemme indvende – en stemme med et mægtigt modargument, som vi må give tilsvaret, hvis ikke hele det forrige skal falde til jorden med ét slag – "projicerer vi ikke ligeså? Er dette fremskridtsorienterede syn på naturen ikke blot en genspejling af vores subjektivitet? Er der overhovedet noget tidspunkt hvor vi ikke projicerer vores eget syn? Er vi ikke altid "inde i" vores eget sind? Og hvis dette forholder sig sådan, er det da muligt at vide noget som helst?" Og sådanne stemmer, hvis de ønskede det, kunne sågar understøtte deres argument med geometriske eksempler.

Hvis vi forestiller os at et plan og en sfære hver især blev spurgt hvad vinkelsummen af en trekants vinkler var, ville planet svare, at denne altid er 180 grader. Men sfæren, på den anden side, ville modsige dette og insistere på at denne altid er mere end 180 grader og afhængig af trekantens størrelse. Ville de ikke begge have ret? Og hvad nu med parallelle linjer? Planet ville med absolut overbevisning fastholde at disse aldrig mødes, mens sfæren, med samme faste overbevisning, ville sige at de altid mødes ved "polerne". Har de hér ikke ligeså begge ret? Har de ikke hver især deres egen "sandhed"?

Står det da frit til individets smag at vælge om mennesket er en destruktiv virus i midten af naturens kunstfærdige mesterværk, eller om dets fremskridt er den naturlige videreudvikling af naturen selv? Hvordan kunne vi tilbagevise dette relativismens argument? Og hvis ikke, hvordan kunne man da hævde at kende vejen frem for vores samfund? Vi måtte da selv give tabt på relativismens hav og – uden hverken kort eller kompas – lade de blinde strømme føre os hid og did.

Hvordan ved man noget?

Før vi tager dette næste skridt, er det værd at bemærke, at geometri, i og for sig, præcis ligeså meget – eller lidt – sandhed bærer med sig, som en hvilken som helst anden form for sprog. Platons dybsindige tanker udtrykkes, ligesom sofisternes bedragerier, begge på oldgræsk. Engelsk indeholder både Shakespeares skønne poesi, såvel som Bentham's hedonistiske kalkule. Og på tysk er både Schillers ophøjede dramaer og Nietzsches pessimistiske filosofi at finde. Sandheden findes altså aldrig i udtrykkets medium i og for sig selv.

"Giv mig et sted at stå," sagde altså Archimedes, "og jeg skal bevæge verden!" Hvor er vores ståsted, vores faste grund? Hvor

finder vi vores kort og kompas? Lad os, som klassicismens Tyskland gjorde det tidligere, læne os på Gottfried Leibniz' visdom: "En skabning er mere fuldkommen end en anden, hvis man hos den finder noget, der kan anføres som apriorisk grund for det, der sker i den anden. Det er på dette grundlag, at man kan sige, at den indvirker på den anden." [6]

Tager vi vores musikalske eksempel igen. Bachs kompositioner kan ikke forstås fra de individuelle noders eller skalaers standpunkt, som blot repræsenterer stadier i den overordnede udvikling. Idéen – enheden – som bestemmer kompositionens udfoldelse, transcenderer de individuelle elementer, og deres eksistens' "mening" kan kun findes i kompositionen som helhed. Den overordnede udviklingsidé er derfor "mere fuldkommen" end delene, da den er grundlaget for disses eksistens (dvs. kan forklare dem a priori), mens delene, som isolerede størrelser, ikke kan påvise grunden hverken for helhedens, eller deres egen, eksistens.

Således forholder det sig også med evolutionen. Hver organisme har en rolle at spille i evolutionen som helhed, men disse – en hund, en fisk, et firben – har ingen mulighed for, at fatte deres egen rolle deri. Kun fra evolutionsprocessens helhedssyn kan deres roller forstås, som nødvendige stadier i den overordnede udvikling. Helheden er altså vigtigere – igen "mere fuldkommen" – end de individuelle elementer, og det er denne som vi må rette os efter. Kun mennesket – den eneste kognitive skabning vi kender til – besidder potentialet til at gøre sig denne udviklingsproces bevidst og handle ud fra viden, og er derfor, som konsekvens, mere fuldkommen end alle andre arter.

Lad os, for nu at være fuldstændig sikre, tage spørgsmålet op fra en anden vinkel, og dermed, forhåbentligt, begrave kulturrelativismens tågeslør for evigt. Det 20. århundredes Leibniz, Lyndon LaRouche, definerer, med sit koncept om den potentielle befolkningstæthed, viden, som det, der kan måles gennem menneskets systemiske effekt i og på det fysiske

univers. Når vi får ny indsigt i universets processer, indeslutter vi – på samme måde som liv gør det – disse processer i vores virke, og øger derigennem vores uafhængighed, såvel som vores transformative effekt, på omgivelserne, set, for eksempel, i form af nye teknologier. Som eksempler på dette kunne vi nævne opdagelsen af de astronomiske cyklusser, som grundlaget for landbrug; forståelsen af rotation, som centralt i udviklingen af maskiner; Leibniz' Vis-Viva-begreb, som grundlaget for dampmaskinens succes [7]; og Mendelejevs harmoniske koncept om elementernes orden, som grundlaget for en systematisk forståelse af alle kemiske processer. Det faktum at sådanne indsigter – der i øvrigt har hverken masse eller energi – øger vores magt over universets processer, demonstrerer, at vi nødvendigvis handler mere i overensstemmelse med universets underliggende love, end uden disse opdagelser. Hvordan kunne vores effekt ellers forøges i universet?

Hvad er altså forskellen på de to ovenfor opstillede hypoteser om naturen, i forhold til deres systemiske effekt i det fysiske univers, når vi handler efter dem? Miljøbevægelsens hypotese forbyder menneskets indgriben i naturen og forandring af denne, og søger at minimere dennes effekt – dvs. søger at minimere menneskets kontrol over universets processer – og søger, som logisk følge deraf, at maksimere vores sårbarhed til omgivelserne. De er blandedt af denne kendsgerning gennem en romantisk "Adam-og-Eva"-forestilling om, at så længe de tilbøder Moder Natur, og holder fingrene fra "videnskabens træ", så skal hun nok forsørge dem med alt hvad livet kunne begære. Den anden opstillede hypotese søger at maksimere menneskehedens systemiske kontrol over universets processer, ved – ligesom evolutionsprocessen selv – at indeslutte alle disse i menneskets egen handlingssfære, dvs. at menneskeheden vil kontrollere en altid større del af universets processer. I religiøs terminologi ville man sige, at vores samfund til stadighed bringes i højere overensstemmelse med Skaberens intention, Hans "synspunkt". Vi ved altså, at den sidst

opstillede hypotese er tættere på sandheden, da den, i diametral modsætning til miljøflippernes, øger vores systemiske magt i universet. At være "i harmoni med" naturen, svarer altså ikke til en formindskelse af vores indflydelse, men stik det modsatte, en forøgelse. Magt og harmoni er her fuldstændig kongruente begreber. Men, hvis menneskets fremskridt er det mest naturlige, hvor kommer da denne miljøbevægelses aggressive anti-natur fra? Lad os dykke ned i historiens gemmer, for at forstå hvor nøglen til dette spørgsmål ligger begravet.

De paradigmatiske 68'ere

Miljøbevægelsen er intet nyt under den historiske sol. Her er et brudstykke fra et episk digt fra det gamle Grækenland: "Der var en tid, da utallige menneskestammer, på trods af vid udspreddning, undertrykte overfladen af jordens dybe favn, og Zeus så og havde medlidenhed og i sit vise hjerte besluttede at lindre den altnærende jord fra mennesket ved at forårsage den store strid i den trojanske krig, således at dødens last kunne tømme verden. Og heltene blev slået ihjel i Troja, og Zeus' plan gik i opfyldelse [8]." ("There was a time when countless tribes of men, though wide-dispersed oppressed the surface of the deep-bosomed earth, and Zeus saw and had pity and his wise heart resolved to relieve the all-nurturing earth of men by causing the great struggle of the Ilian war, that the load of death might empty the world. And the heroes were slain in Troy, and the plan of Zeus came to pass.")

Nutidens ekko – "overbefolkning!" – af denne oldgamle ideologi springer ikke organisk op som en græsrodsbevægelse, men er i stedet skabt, på unaturlig vis, fra træets oligarkiske "krone"; og hér, gennem 1001-Klubben, WWF, m.fl., får rødderne deres finansielle og ideologiske næring [9]. Den er skabt af en oligarkisk elite, der kaster sig selv i Olympens lys, og ser verdens befolkning som kvæg, der kan kontrolleres på zeusisk manér om nødvendigt. I modsætning hertil står den humanistiske idé, der betragter mennesket som et prometeusisk

fornuftsvæsen, der er givet evnen – ja, sågar missionen – at fremme den universelle skabelsesproces. Dette har været, og er stadig den dag i dag, den historiske hovedkonflikt.

I moderne tid – dvs. efter den italienske Renæssance – har konflikten udtrykt sig i kampen mellem den amerikanske Prometheus og den britiske Olymp. Den amerikanske Revolution, støttet af Europas humanistiske kredse, var ikke en spontan uenighed over beskatning eller monopol, men en århundreders kamp mellem disse to diametralt modsatte menneskesyn [10]. I Europa, specielt med Leibniz' og Bachs "elever", som Moses Mendelssohn, Gotthold Lessing, Friedrich Schiller og Ludwig van Beethoven, fandt humanismen sit højeste udtryk i klassicismens Tyskland. Denne leibnizianske alliance mellem Tyskland og USA, illustreret af Benjamin Franklins besøg hos Abraham Kästner og R.E. Raspe [11], byggede "rygraden" i vores vestlige civilisations nyere tid. Det økonomiske højdepunkt fandt sted med Bismarcks adoptering af det "Amerikanske System" i den anden halvdel af det 19. århundrede; en international alliance som på dette tidspunkt ledtes af Henry C. Careys kredse i USA [12]. Men med to verdenskrige, 60'ernes snigmord af moralske ledere i USA, og specielt 68er-oprøret, blev denne historiske rygrad, kulturelt og institutionelt, "knækket", og begge nationer mistede nu forbindelsen til deres bedre prometeusiske natur og dermed deres egen kulturs suverænitet.

I USA, under Franklin Roosevelt, havde humanismen oplusset, efter 30 års anglofil politik, og Churchill måtte finde sig i at høre hvordan Roosevelts USA planlagde befrielsen og udviklingen af alle de tidligere kolonier [13]. Men denne intention døde med Roosevelt, og de amerikanske soldater – som mere eller mindre bevidst havde delt præsidentens vision – vendte tilbage til et samfund under anti-kommunismens banner. Troen på en bedre fremtid blev nu erstattet med mistroens anti-kommunisme, og frygten for tab af status og sikkerhed afsatte medmenneskelighed og mod. Under sådanne kår opvoksede

generationen, der senere skulle blive kendt som "68'erne". Med en konstant trussel af en atomkrig hængende i luften, så en moralsk usikker generation hvordan 60'ernes moralske ledere blev nedskudt én efter én, uden mening og uden forklaring. Disse omstændigheder skabte en chokeffekt, som førte til en flugt fra virkeligheden, der var for skrækkelig til at rumme. Dionysiske udskejelser i form af psykotropiske stoffer, seksuelle nyskabelser og nye former for støj, blev udtrykket for denne skizofrene flugttilstand, som i stigende grad nu overtog ungdommens angstelige sind.

Robert F. Kennedy – den dræbte præsidents bror – udtalte sig om disse udviklinger, inden han selv i 1968 blev skudt: "Jeg tror at det er forklaringen, egentlig, bag hippierne. De har nået den konklusion, at de ikke kan påvirke deres egne liv og ikke kan påvirke samfundet... så de slukker og lukker. De hiver gardinet ned, og siger, vi vil – vi kan ikke forlade Jorden – men vil forlade den så meget som vi kan." ("I think that's the explanation, really, of the hippies. They've reached the conclusion that they can't effect their own lives and they can't effect society... so they turn off. They pull the curtain down, and say we're going to – we can't get off the earth – but we're gonna leave it as much as we can.")

Dette "parallelle univers" slog sig nu ligeså ned i efterkrigstidens Tyskland – et Tyskland hvis tidligere humanistiske kultur var blevet svækket af hyperinflation og økonomisk destruktion udspændt mellem to grufulde verdenskrige, og angloamerikanske kredses genindsættelse, i Tysklands efterretningstjenester, af en del af de selvsamme nazistiske netværker, der lige havde spredt terror og rædsel – internationalt, såvel som hos den tyske befolkning selv[14]; netværker, som i øvrigt var nemme at afpresse og kontrollere, givet deres fortid. Det er forståeligt, at der var stor utilfredshed med denne situation, men i stedet for at genopleve klassicismens humanistiske idé, smed Tysklands 68'ere "babyen ud med badevandet"; de afviste, som deres

jævnaldrende i Amerika, selve idéen om en historisk identitet, og adopterede i stedet idéen om at leve i det sanselige her og nu – som var det en isoleret størrelse afskåret fra fortid og fremtid – og styrtede sig ned i de mørke dionysiske strømme.

Men med afvisningen af en historisk identitet, forkastede de også idéen om fremtiden; de forkastede de næste generationers eksistensberettigelse. Der var ingen fremtid, og deres egen eksistens kunne kun retfærdiggøres gennem dennes absolutte udelukkelse. Dette var ikke blot en personlig "mening"; ikke blot et passivt synspunkt. Fremtiden blev nu til en trussel mod deres identitet, og alle ideologier og politiske initiativer, som søgte at underminere, ja, sågar tilintetgøre, fremtiden, blev nu i stigende grad 68'ernes psykologiske tilflugt. Miljøbevægelsens "grønne" ideologi er ikke andet end dette: retfærdiggørelsen af fremtidens tilintetgørelse. Dette er 68'ernes ideologi, og det er det som vi er oppe imod i dag.

Er der en fremtid?

Nu er tiden kommet til at afvise denne uhyre menneskehadske ideologi med absolut beslutsomhed; ikke blot i sine individuelle argumenter, men i sin helhed. Vi må genoplive og forsvare den fremtid, som 68'erne forkastede årtier tilbage. Hvordan ser denne fremtid ud? Vil den være i overensstemmelse med de love i naturen, som vi præsenterede ovenfor? Selvom vi her ikke vil påstå at kende hele svaret, kan vi dog sige visse ting med sikkerhed. Vi mennesker kan forstå universet, fordi dets underliggende love harmonerer med vores sjæl. Som vi indeslutter og overtager ansvaret for en altid større bid af dette univers, ekspanderes vore virke – og alt liv, som vi tager med os – ikke blot på planeten, men snart, mere og mere, først ud i vores solsystem, og da, længere ud i det stadigt ukendte. Og jo mere vi tør tro os ud i dette ukendte, jo mere vil vi begynde at forstå, at det aldrig var et truende mørke, men blot et overset og venligt potentiale der ventede os, ja sågar, vores allerbedste ven. Vi vil erkende, at jo mere vi bevæger os ud i det ukendte, jo mere vil vi der genfinde vores

egen sjæls ubegrænsede og sande natur.

Med dette i sinde, lad os afslutte med et par citater fra denne "fremtid" – fra Apollo-astronauternes succesfulde rejse til Månen og hjem igen[15]:

"Når sollyset skinner gennem rummets sortthed, er det sort. Men jeg var i sollyset og var i stand til at kigge på denne sortthed. Jeg mener, hvad er det vi ser? Kald det universet, men det er rummets uendelighed og tidens uendelighed. Jeg kigger på noget der kaldes rummet, som ingen ende har, og tiden, som ingen mening har. Man kan virkelig fokusere på det, fordi man har denne planet derude, denne planet kaldet Jorden, hvilket selv er i denne sortthed, men er oplyst, fordi sollyset rammer et objekt, rammer noget som kaldes Jorden. Og det er ikke en fjendtlig sortthed. Måske er den ikke fjendtlig, på grund af Jordens skønhed, som giver den en slags liv. Jeg følte mig meget velkommen der. Ved du, Månen har ventet på os i tusinder af år... millioner af år, måske, medmindre nogle andre har været der før os, på et tidspunkt. Det er muligt, selvom vi ikke så nogle beviser derpå. Jeg følte det som om at jeg var den eneste der, men ikke et rumvæsen... ikke et rumvæsen i form af at invadere en andens domæne. Jeg opfattede ikke Månen som fjendtlig. Jeg opfattede den som meget majestætisk smuk. Blid i farve, men majestætisk smuk."—Gene Cernan, Apollo 17

("When the sunlight shines through the blackness of space, it's black. But I was in sunlight and I was able to look at this blackness. I mean what are you looking at? Call it the universe but it's the infinity of space and the infinity of time. I'm looking at something called space that has no end, and at time that has no meaning. You can really focus on it because you've got this planet out there, this planet called Earth, which itself is in this blackness but it is lit up, because the sun-light strikes on an object, it strikes on something called Earth. And it's not a hostile blackness. Maybe it's not hostile because of the beauty of the Earth,

that sort of gives it life. I felt very welcome there. You know, the Moon's been waiting for us for thousands of years ... millions of years, maybe, unless some-one else has already been there before us, at some time. That's possible, although we didn't really see any evidence of that. I felt like I was the only one there, but not an alien ... not an alien in terms of invading someone else's domain. I didn't find the Moon hostile. I found it very majestically beautiful. Bland in color, but majestically beautiful"—Gene Cernan, Apollo 17)

"Okay, Houston, mens jeg er herude i det ukendtes vidundere ved Hadley [-bjergets nedre skråninger på Månen] indser jeg, at der er en fundamental sandhed i vores natur: mennesket må og skal opdage!"—David Scott, Kommandør af Apollo 15 ("Okay, Houston, as I am staying out here in the wonders of the unknown at [the lower slopes of Mt.] Hadley [on the Moon], I realized there's a fundamental truth to our nature: man must explore!"—David Scott, Commander of Apollo 15)

"Evolutionens vej er nu i rummet, lige så meget som på Jorden. Mennesket, som en art, har vist, at menneskeheden var klar til at binde sig til... at leve i miljøer, som var komplet anderledes... end dem som arten udviklede sig i... Menneskehedens evolutionskurve er blevet bøjet..."—Harrison Schmitt, Apollo 17

("The path of evolution is now in space, as much as on earth. Man has shown that as a species ... mankind was willing to commit itself ... to living in environments that were completely different ... than those in which the species evolved... The curve of human evolution has been bent."—Harrison Schmitt, Apollo 17)

Dette er blot et splitsekund af den kontinuerlige inspiration, der venter os og den fremtidige menneskehed. Denne fremtid kan være den smukkeste, den mest fascinerende, den mest glædelige af alle epoker indtil nu oplevet af den samlede menneskehed. Med den nye Silkevejspolitik, med rumfartens optimistiske tilbagevenden og med en ny tørst efter det sande og smukke i

menneskets natur, står vi på tærsklen til en ny æra. Potentiallet er synligt for dem der kan se. Men om det vil lykkes os at realisere denne glade, menneskelige, ubegrænsede fremtid eller om den grønne pessimismes unaturlige og menneskehadske mørke vil sprede sig og slukke dette lys, det, kære læser, er nu op til dig.

Artikelen blev oprindeligt udgivet i det tyske tidsskrift Fusion, Vol. 40, No. 2, 2019, og EIR tidsskrift Vol. 48, No. 17, den 23. april 2021.

Fodnoter:

[1A] "Five-year averaged values of annual mean (1979-2016) tropical bulk TMT as depicted by the average of 102 IPCC CMIP5 climate models (red) in 32 institutional groups (dotted lines). The 1979-2016 linear trend of all time series intersects at zero in 1979. Observations are displayed with symbols: Green circles – average of 4 balloon datasets, blue squares – 3 satellite datasets and purple diamonds – 3 reanalyses. See text for observational datasets utilized. The last observational point at 2015 is the average of 2013-2016 only, while all other points are centered, 5-year averages." Fra J.R. Christys foretræde.

[1B] Præsentation af Henrik Svensmark på Nærum Gymnasium, den 28. August, 2017: <https://www.youtube.com/watch?v=lGaJvVoLsuM>.

[1C] "The linear trends of the average of the climate model simulations (red) and the averages of the three types of observational datasets described in the text." Fra J.R. Christys foretræde.

[2] For yderligere detaljer, se denne artikel: <https://climatechangedispatch.com/when-32-6-becomes-97-the-bald-faced-lie-that-changed-the-western-world.html/>

[3] Se:
<https://skepticalscience.com/tcp.php?t=search&s=a&a=&c=3&e=3&y>

f=1991&yt=2011

[4] Se: <http://www.sciencebits.com/bundestag>

[5] Et af de bedste eksempler er den Store Iltkatastrofe, som fandt sted for omkring 3 milliarder år siden, hvor cyanobakterier frigjorde enorme mængder af ilt i havene og i atmosfæren, og forårsagede en masseudryddelse.

[6] Gottfried Leibniz' Monadologi

[7] Leibniz' beskrivelse af $Vis\ Viva = m \times v^2$, fremfor Descartes' $m \times v$, er grunden til at dampmaskinen fungerer, da partiklers hastighed pludselig får en langt væsentligere rolle. Se også Leibniz, Papin and the Steam Engine: A Case Study of British Sabotage of Science: https://archive.schillerinstitute.com/educ/pedagogy/steam_engine.html

[8] Kypria; et fragment af et tabt episk digt fra det gamle Grækenland.

[9] Se Lyndon LaRouches "The Coming Fall of the House of Windsor," EIR magazine, Vol. 21, No. 43, October 28, 1994.

[10] Se H. Graham Lowrys How the Nation was Won: America's Untold Story, Vol. 1: 1630-1754, Executive Intelligence Review, Washington, D.C. 1988.

[11] Se David Shavins "From Leibniz to Franklin on 'Happiness,'" i Fidelio magazine, Vol. XII, No. 1, Summer 2003. Gentrykt her: https://archive.schillerinstitute.com/fid_02-06/031_happinessA.html.

[12] Se Anthony Chaitkins "The 'Land-Bridge': Henry Carey's Global Development Program." EIR magazine, Vol. 24, No.19, May 2, 1997, pp. 30-53.

[13] Se Franklin Roosevelts søns, Elliot Roosevelts, bog Som

Han Så Det.

[14] Se Helga Zepp-LaRouche, ed., *The Hitler Book*, New Benjamin Franklin House, New York, NY. 1984.

[15] Fra dokumentaren *For All Mankind*, the first part of which can be found here: https://youtu.be/otvtMfEI_9w?t=3